

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer femogtyve

Jeff Pippenger

2026-01-11

Nummer Femogtyve

Joels Bog konfronterer lederskabet i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke med vidnesbyrdet om dets tiltagende oprør gennem fire generationer. Disse fire generationer fremstilles også i Ezekiel kapitel otte, hvor de femogtyve mænd i den fjerde generation bøjer sig for solen. I 1901, 13 år efter oprøret i 1888, organiserede Adventistkirken en komité til at lede kirken.

Generalkonferencens første eksekutivkomité blev oprettet under den store omorganisering ved Generalkonferencens samling i 1901, og den bestod af 25 medlemmer. Dette var en betydelig udvidelse i forhold til komitéen før 1901, som kun havde 13 medlemmer. Antallet af medlemmer er steget gennem årene, men Jesus identificerer altid enden med begyndelsen. Begyndelsen var 25 medlemmer, med én som leder, parallelt med en ordning i helligdommen, som bestod af 24 præster og én ypperstepræst.

Judas og Sanhedrinet er to symboler på oprør på Kristi tid. Sanhedrinet repræsenterer den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Sanhedrinets medvirken til Kristi korsfæstelse er et forbillede på adventismens rolle i søndagslovskrisen. Sanhedrinet — det øverste jødiske råd i Jerusalem, bestående af ypperstepræster, ældste og skriftkloge, under ledelse af ypperstepræsten Kajfas — spillede en central rolle i begivenhederne, der førte til Jesu død.

Efter Jesu arrestation i Getsemane (iscenesat ved Judas' forræderi) blev han om natten ført frem for Sanhedrinet i Kajfas' hus. De søgte vidnesbyrd for at få ham dømt og fremførte vidner, som anklagede ham for gudsbespottelse og oprør.

Da Kajfas direkte spurgte Jesus, om han var Messias (eller Guds Søn), førte Jesu bekræftende svar, »Det siger du selv«, til, at ypperstepræsten erklærede: »Besættelse!« Rådet dømte ham som skyldig til døden. Da de under det romerske herredømme manglede myndighed til at fuldbyrde dødsstraffe, overgav de Jesus til Pontius Pilatus, den romerske statholder, idet de anklagede ham for oprør for at sikre en romersk henrettelse. Selve korsfæstelsen blev udført af romerske soldater på Pilatus' befaling, men først efter at Pilatus gav efter for presset fra ypperstepræsterne og en folkemængde (som krævede Jesu død og Barabbas' løsladelse).

„Da Kristus var her på jorden, foretrak verden Barabbas. Og i dag træffer verden og kirkerne det samme valg. Scenerne med Kristi forræderi, forkastelse og korsfæstelse er blevet gentaget og vil igen blive gentaget i en umådelig målestok. Mennesker vil blive fyldt med fjendens egenskaber, og gennem dem vil hans vildfarelser have stor magt. I samme grad som lyset forkastes, vil der være misopfattelse og misforståelse. De, som forkaster Kristus og vælger Barabbas, handler under en ødelæggende forførelse. Forvrængning og falskt vidnesbyrd vil vokse til åbenlyst oprør. Når øjet er ondt, vil hele legemet være fuldt af mørke. De, som giver

deres hengivenhed til nogen anden leder end Kristus, vil befinde sig under herredømmet, i legeme, sjæl og ånd, af en forblindelse, der er så betagende, at sjæle under dens magt vender sig bort fra at høre sandheden for at tro løgnen. De bliver fanget og taget til fange, og ved hver eneste handling råber de: Giv os Barabbas fri, men korsfæst Kristus.”

“Selv nu træffes denne beslutning. De scener, der udspillede sig ved korset, genudspilles. I de kirker, som er faldet fra sandhed og retfærdighed, åbenbares det, hvad den menneskelige natur kan gøre og vil gøre, når Guds kærlighed ikke er et blivende princip i sjælen. Vi behøver ikke at blive overrasket over noget som helst, der måtte finde sted nu. Vi behøver ikke at undres over nogen som helst rædselsfuld udvikling. De, som træder Guds lov under deres vanhellige fødder, har den samme ånd som de mænd, der forhånede og forrådt Jesus. Uden nogen samvittighedskval vil de gøre deres faders, djævelens, gerninger. De vil stille det spørgsmål, som kom fra Judas’ forræderiske læber: Hvad vil I give mig, hvis jeg forråder Jesus Kristus til jer? Selv nu bliver Kristus forrådt i sine helliges person.” Review and Herald, 30. januar 1900.

Hvis afsnittet virkelig betyder, hvad det siger, da vil de, som blev identificeret som dem, der “vælger Barabbas”, være ude af stand til at forstå, hvad afsnittet lærer. Disse mennesker er de mennesker i 2 Thessalonikerbrev, som modtager en kraftig vildfarelse, fordi de ikke elskede sandheden. Hun siger om dem, der vælger Barabbas: “De, som giver deres hengivenhed til nogen leder anden end Kristus, vil finde sig selv under herredømmet, på legeme, sjæl og ånd, af en betagelse, der er så fortryllende, at sjæle under dens magt vender sig bort fra at høre sandheden for at tro løgnen.” De, som vælger Barabbas, er under Satans herredømme før korsets og søndagslovens vejmærke. I den tilstand kan de umuligt forstå, hvad afsnittet lærer. De vil derfor hævde, at “forholdene, da Søster White nedskrev disse ord, gjaldt den særlige historie, ikke nu.” Måske ville de sige: “Hun taler om kristendommen på en generel måde, og dette gælder ikke direkte Syvendedags Adventister.” Sludder.

Naturligvis var de historiske omstændigheder på den tid, da Søster White skrev disse ord, i virkeligheden en kommentar til hendes personlige historie; men ligesom med Johannes i Åbenbaringen, når en profet får befaling om at skrive, får han befaling om at skrive „det, du har set, og det, som er, og det, som herefter skal ske“. Når en profet nedskriver de ting, som er, nedskriver han samtidig de ting, som skal komme.

Adventismens lederskab repræsenteres af Ezekiels 25 mænd, som også profetisk svarer til de 250 mænd, der stod sammen med Korah, Datan og Abiram. Lige så betydningsfuldt er det, at oprørerne fra 1888 og Generalkonferencen i Minneapolis af Søster White blev identificeret som nogen, der gentog Korahs, Datans og Abirams oprør. Søster White lærer direkte, at når englen i Åbenbaringen atten stiger ned og oplyser jorden med sin herlighed, begynder den sildige regn.

»Den sene regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.« Review and Herald, 21. april 1891.

Søster White lærer direkte, at englen i Åbenbaringen atten steg ned ved Generalkonferencen i 1888 med A. T. Jones’ og E. J. Waggoners budskaber. Da hun var ved konferencen, blev hun så overvældet af oprøret, at hun besluttede at pakke sine ting og rejse; men en engel sagde til hende, at

hun måtte blive og nedskrive historien, for den var en gentagelse af Korahs oprør. Hvorfor ønskede englen, at det blev nedskrevet, hvis det ikke var for et vidnesbyrd i de sidste dage? Hvis det er et vidnesbyrd for de sidste dage, hvad andet kunne det så betyde, end at den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke vil vandre i Sanhedrinets fodspor under søndagslovskrisen, og især i den historie, der leder frem til den.

Budskabet fra Jones og Waggoner blev fremstillet som „budskabet om retfærdiggørelse ved tro, i sandhed“, „Laodikea-budskabet“, „budskabet om Kristi retfærdighed“ og „den tredje engels budskab“. Oprørerne modstod budskabet og forkastede også vejledningen fra Profetiens Ånd og de udvalgte budbærere ved mødet. Søster White lærer også, at når New York Citys store bygninger styrtes ned ved et strejf af Guds magt, da vil Åbenbaringen 18:1–3 blive opfyldt. Siden 11. september har ledelsen i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke gentaget Koras oprør, de 25 oldtidsmænds oprør, ledelsens oprør i 1888 og Sanhedrinets oprør i tiden op til korset. Disse 25 mænd er et symbol, der repræsenterer et falsk levitisk præsteskab.

En levit skulle være 25 år gammel, når han begyndte at tjene.

Og Herren talte til Moses og sagde: Dette er det, som angår levitterne: Fra femogtyveårsalderen og opefter skal de gå ind for at gøre tjeneste i åbenbaringsteltets tjeneste. Men fra halvtredsårsalderen skal de ophøre med at gøre tjeneste deri og ikke længere tjene. Dog skal de bistå deres brødre i åbenbaringsteltet med at varetage det, som er dem betroet, men de skal ikke udføre tjenesten. Således skal du gøre med levitterne angående det, som er dem betroet. 4 Mosebog 8:23–26.

En levit begynder sin tjeneste i en alder af femogtyve år og tjener i femogtyve år, indtil han er halvtreds. Pagtsens Engel i Malakias tre renser og lutrer også levitterne ved søndagsloven, således som Han gjorde den 22. oktober 1844.

Se, jeg sender min engel, og han skal berede vejen for mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtsenglen, som I har behag i: se, han kommer, siger Hærskarers Herre.

Men hvem kan udholde hans kommes dag? og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? For han er som en smelters ild og som vaskernes lud. Og han skal sidde som den, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være velbehageligt for Herren, som i fordums dage og i tidligere år. Malakias 3:1–4.

Tallet „25“ som symbol repræsenterer ikke blot en trofast levit, men også en falsk levit. „25“ som symbol identificerer derfor adskillelsen mellem to klasser af tilbedere, hvad enten de er vise og dårlige jomfruer, får og geder, hvide og ukrudt. Tallet femogtyve er et symbol ikke blot på en levit, men lige så vigtigt er det et symbol på adskillelsen (udrensningen) af levitterne. Denne adskillelse finder sted ved søndagsloven, og den er et hovedemne i Guds profetiske Ord. Det er passende, at Matthæus kapitel femogtyve ganske enkelt er en fortsættelse af Jesu profeti om verdens ende i Matthæus fireogtyve.

Og Jesus gik ud og forlod templet; og hans disciple kom hen til ham for at vise ham templets bygninger. Men Jesus sagde til dem: Ser I ikke alt dette? Sandelig siger jeg jer: Her skal ikke lades sten på sten tilbage, som ikke skal brydes ned. Matthæus 24:1, 2.

Da Jesus forlod templet, vendte Han aldrig tilbage igen. I de sidste vers i kapitel toogtyve havde Jesus udtalt dom over Sanhedrinet, og dommen udtrykkes som „otte“ veråb, hvorved de efterligner de otte sjæle på arken, omskærelsens ottende dag, opstandelsens ottende dag, Abrahams otte generationer, 430 år og videre. Det forfalskede tal „otte“ stemmer overens med den forfalskede levit.

Sandelig siger jeg jer: Alt dette skal komme over denne slægt.

O Jerusalem, Jerusalem, du som dræber profeterne og stener dem, som er sendt til dig, hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, ligesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og I ville ikke! Se, jeres hus efterlades jer øde.

For jeg siger eder: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer i Herrens navn. Matthæus 23:36–39.

Matthæus kapitel toogtyve afsluttes med en illustration af de ugudeliges sammenbinding i bundter og afsluttes med den sidste samtale mellem Kristus og de ordstridige jøder. Derefter forlader Han i kapitel 24 templet for sidste gang og ophører med Sit virke for det gamle Israel. Kapitlet ender, hvor det begyndte, med kundgørelsen om, at deres hus blev efterladt dem tomt, og det, som Han kaldte Sin Faders hus, da Han første gang rensede templet, var nu det tomme jødiske hus.

I kapitel 24 vil Jesus besvare spørgsmål om templet og dets forestående ødelæggelse. Ødelæggelsen skulle finde sted i netop den generation, som var en øgleungers slægt. Han forlod dette tempel for aldrig at vende tilbage, så de forudsigelser, han fremfører, henvender sig til det åndelige, ikke det bogstavelige Israel. Når Kristus forlader det tempel, som er den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, således som Han gjorde med det gamle Israel, vil samtidig det menneskelige tempel bestående af de hundrede og fireogfyrr tusind blive forenet med det guddommelige tempel for evigheden. Da Jesus forlod det gamle Israels tempel, skilte Han sig for evigt fra sit tidligere pagtfolk.

Kapitel elleve til og med kapitel toogtyve i Matthæus er omegaen til linjen fra kapitel elleve til toogtyve i Første Mosebog. Når linjen begynder i Første Mosebog elleve, markerer den også begyndelsen på Babel og Babels dødspagt, som når sin omegaopfyldelse i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten, vers elleve, det vers, som udgør det nøjagtige midtpunkt i de vers, der tilsammen danner kapitel elleve til og med toogtyve. Midtpunktet i kapitel elleve til toogtyve i Første Mosebog, Matthæus og Johannes' Åbenbaring fremhæver hver især banneret eller dets forfalskede banner. I Første Mosebog var det omskærelsen; i Matthæus var det Peter og Klippen, som Kristus ville bygge sin kirke på; og i Johannes' Åbenbaring var det det forfalskede dyr, som var og er og skal stige op, som er den ottende, som er af de syv, og som derpå bliver gift med dragen.

Elleve og toogtyve er symboler, der identificerer foreningen af guddommelighed med menneskelighed, hvilket netop er det anliggende, der fremstilles ved, at Kristus skriver sin lov på

vore hjerter og i vore sind. 11 og 22 er symboler på pagten for de hundrede og fireogfyrre tusinde. I Matthæus, kapitel treogtyve, modtog det falske præsteskab otte ve-råb; på samme tidspunkt bliver det sande præsteskab salvet. Præsterne blev indviet i syv dage, og på den ottende dag begyndte de at gøre tjeneste.

Det er ikke tilfældigt, at de syv dages indvielse af præsterne, som førte til, at deres tjeneste begyndte på den ottende dag, begynder i Fjerde Mosebog kapitel otte, vers et, for „81“ er et symbol på præsterne.

Og Herren talte til Moses og sagde: Tag Aron og hans sønner med ham, og klæderne og salveolien og en ungtyr til syndofferet og to væddere og en kurv med usyret brød; og kald hele menigheden sammen ved indgangen til åbenbaringsteltet. Og Moses gjorde, som Herren havde befale ham; og forsamlingen blev samlet ved indgangen til åbenbaringsteltet. Og Moses sagde til menigheden: Dette er det, som Herren har befale at gøre. ...

Og I skal ikke gå ud fra døren til åbenbaringsteltet i syv dage, indtil jeres indvielsesdage er til ende; thi i syv dage skal han indvie jer. Som han har gjort på denne dag, således har Herren befale at gøre for at gøre soning for jer. Derfor skal I blive ved døren til åbenbaringsteltet dag og nat i syv dage og holde Herrens forskrift, for at I ikke skal dø; thi således er jeg befale. Og Aron og hans sønner gjorde alt det, som Herren havde befale ved Moses' hånd. Og det skete på den ottende dag, at Moses kaldte Aron og hans sønner og Israels ældste; og han sagde til Aron: Tag dig en ung kalv til syndoffer og en vædder til brændoffer, begge lydefri, og bring dem frem for Herren. ... Og Moses sagde: Dette er det, som Herren har befale, at I skal gøre; og Herrens herlighed skal åbenbares for jer. ... Og Aron løftede sin hånd mod folket og velsignede dem og steg ned, efter at han havde frembåret syndofferet og brændofferet og takofrene. Og Moses og Aron gik ind i åbenbaringsteltet, og de kom ud og velsignede folket; og Herrens herlighed viste sig for hele folket. Og der udgik ild fra Herrens åsyn og fortærede brændofferet og fedtet på alteret; da hele folket så det, råbte de af fryd og faldt på deres ansigt. 3 Mosebog 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Kapitel treogtyve identificerer de falske levitter, som åbenbares på det tidspunkt, hvor de ægte levitter besegles. Kapitel toogtyve i Matthæus afsluttes med, at intet menneske nogensinde mere stillede Jesus spørgsmål, og dernæst fremfører Han i kapitel treogtyve de otte ve-råb, hvorved det identificeres, at Sanhedrinets prøvetid var afsluttet, og at den eksekutive dom derpå skulle begynde. I kapitel fireogtyve identificerer Han templet som jødernes hus. Det er vigtigt at se rækkefølgen i kapitlerne.

Matthæus, kapitel elleve til toogtyve, identificerer fuldendelsen af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind i sammenhæng med Guds pagt med et udvalgt folk. Palmonis symbolik i kapitel elleve som alfa og hans symbolik i kapitel toogtyve som omega følger sig til fortællingen inden for kapitlerne.

Kapitel treogtyve er forsoningen, sammenføjes af det guddommelige med det menneskelige, sådan som det repræsenteres ved tallet treogtyve. Men kapitlet fortæller om den udøvende dom over ukruddet, det falske præsteskab, de falske levitter. Enhver præst var en levit, men ikke enhver

levit var præst. Blandt Levis efterkommere var det kun Arons blodslinje, der var kvalificeret til præstedømmet. Bibelen angiver, at levitterne skulle begynde deres tjeneste i en alder af femogtyve år, men Kehats sønner skulle tjene i en alder af tredive år.

Og HERREN talte til Moses og til Aron og sagde: Hold mandtal over Kehats sønner blandt Levis sønner, efter deres slægter, efter deres fædrenehuse, fra tredive år og opefter indtil halvtreds år, alle som går ind i tjenesten for at udføre arbejdet i Åbenbaringsteltet. 4 Mosebog 4:1–3.

Tallet »30« repræsenterer de præster, der var i blodslinjen fra Kehat, som var Levis søn, og Kehats søn var Amram, som var Arons fader. Levi betyder »knyttet eller forenet med Gud«. Kehat betyder »forsamlet omkring Hans nærvær«. Amram betyder »ophøjet folk«, og Aron betyder »lysbærer eller ophøjet mellemmand«. Tilsammen aftegner de en bevægelse fra Det Røde Hav til Sinai og er således et forbillede på pagten mellem Gud og de et hundrede og fireogfyrre tusinde, som er det menneskelige tempel, der forenes med det guddommelige tempel, når Kristus rækker sin hånd ud anden gang for at samle sit restfolk i sin helligdom, hvor Han derpå løfter dem op og ophøjer dem, idet de oplyses af den himmelske Ypperstepræst, sådan som Han oplyste Shadrak, Meshak og Abed-Nego.

Tallet ”30” repræsenterer en periode til forberedelse for præsterne, og 25, som levitternes alder, skal anvendes på 30, linje på linje, for enhver præst var en levit, men ikke enhver levit var en præst. Tredive repræsenterer den forberedelsesperiode, som begyndte i 1989, ved endens tid, og den slutter ved søndagsloven i De Forenede Stater. Tallet femogtyve, som et symbol på levitter, er også symbolet på adskillelse mellem to klasser, og i forhold til præsterne identificerer det en adskillelse. Femogtyve markerer adskillelsen mellem levitterne og de falske levitter ved søndagsloven, og i sammenhængen med de ægte præster og de ægte levitter skaber det også en sondring, om end ikke en negativ adskillelse, som det er tilfældet med de falske levitter.

Kehat var en af levitternes tre hovedgrene (sammen med Gershon og Merari). Den præstelige linje kom specifikt gennem Kehats efterkommer Aron. Aron er den fjerde generation efter Levi, og det præstelige privilegium var begrænset til hans mandlige efterkommere inden for denne kehatiske gren. Kehatiterne som helhed (alle Kehats efterkommere) havde den ære at bære de allerhelligste genstande, men kun Arons linje kunne faktisk udføre de præstelige funktioner ved alteret og i helligdommen. Aron repræsenterer den samme fjerde generation som Joels „gamle mænd“ eller de „ældste mænd“ i Ezekiels kapitel otte, som bøjer sig for solen.

Systemet med 24 roterende tjenestehold (afdelinger) for præsterne (og på tilsvarende måde for de ikke-præstelige levitter i støttende funktioner som musikere og dørvogtere) blev indstiftet af kong David. David organiserede Arons efterkommere i 24 tjenestehold (afdelinger), så de kunne gøre tjeneste på skift (1 Krønikebog 24:1–19). David inddelte dem, med hjælp fra præsterne Zadok (af Eleazars slægt) og Ahimelek (af Itamars slægt), i 24 grupper (16 fra Eleazars større familie, 8 fra Itamars). Der blev kastet lod for at fastsætte rækkefølgen for tjenesten.

Hvert skifte gjorde tjeneste i én uge (fra sabbat til sabbat) to gange om året, og desuden gjorde alle skifter tjeneste sammen under de store højtider (Påske, Pinse, Løvhyttefesten). David organiserede

på tilsvarende måde de ikke-præstelige levitter i 24 skifter til musik, portvagt osv. (1 Krønikebog 23–26). Dette system blev iværksat under Salomo (2 Krønikebog 8:14) og fortsatte gennem den anden tempelperiode. Zakarias, Johannes Døberens far, tilhørte Abijas skifte — Lukas 1:5; 1 Krønikebog 24:10. Rækkefølgen af de 24 præsteskitter blev fastsat ved lodkastning, og Zakarias var i Abijas skifte, som blandt de fireogtyve skifter repræsenterede det „ottende“ skifte. Zakarias betyder „Gud husker“, og hans fars navn, Abija, betyder „Gud er min far“.

Den himmelske Fader ihukom sit løfte om at lade en budbærer fremstå, som skulle berede vejen for Messias. Men Zakarias falder også sammen med søndagsloven, for det er dér, sabbatten, den dag menneskene altid skulle ihukomme, bliver den endelige prøve. Zakarias repræsenterer en præst af Abijas skifte, som er det „ottende“ skifte. Zakarias tror ikke engelens budskab og gøres stum indtil sin søn Johannes' fødsel. Da Johannes bliver født, træder Zakarias ind i drøftelsen om Johannes' navn, og da taler han. Den profetiske tale i de sidste dage er, når De Forenede Stater taler som en drage.

Og det skete, at de på den ottende dag kom for at omskære barnet; og de kaldte ham Zakarias efter hans faders navn. Og hans moder svarede og sagde: Nej; men han skal kaldes Johannes. Og de sagde til hende: Der er ingen blandt din slægt, som kaldes ved dette navn. Og de gjorde tegn til hans fader for at få at vide, hvad han ville have ham kaldt. Og han bad om en tavle og skrev disse ord: Hans navn er Johannes. Og de undrede sig alle. Og straks blev hans mund åbnet og hans tunge løst, og han talte og priste Gud. Lukas 1:59–64.

Johannes Døberen er af Abijas ottende skifte, ligesom hans fader var. Ved Johannes' omskærelse ændres hans navn på den ottende dag. Johannes Døberen repræsenterer dem, som er præster, af den fjerde generation, som står i et pagtsforhold til Gud, som ændrer deres navn (fra Laodikea til Filadelfia), besegler dem med pagtens tegn, når De Forenede Stater taler som en drage.

Vi er Guds tempel. De profetiske linjer, som henvender sig til templet, taler til mænd og kvinder som enkeltpersoner og også kollektivt, for Guds kirke er også et tempel. Og naturligvis findes der et himmelsk tempel, og det er Kristus, som bygger Herrens tempel. Det er ham, som lægger grundvolden og sætter slutstenen på templet. Hvad angår tallet „25“ som et symbol, repræsenterer 25 levitterne, som i Malakias kapitel tre renses ud (adskilles) fra falske levitter, og som også lutres i den samme passage. I Ezekiels kapitel 40 til 48 beskrives et symbolsk tempel med stor detaljerighed. Livets vand går ud fra dette tempel og fylder jorden.

„Vidunderligt er det værk, som Gud har til hensigt at udføre gennem sine tjenere, for at hans navn må blive herliggjort. Gud gjorde Josef til en livets kilde for det egyptiske folk. Gennem Josef blev hele dette folks liv bevaret. Gennem Daniel frelste Gud livet for alle Babylons vise mænd. Og disse udfrielser tjente som anskuelsesundervisning; de viste folket de åndelige velsignelser, som blev tilbudt dem gennem forbindelse med den Gud, som Josef og Daniel tilbad. Således ønsker Gud også i dag gennem sit folk at bringe velsignelser til verden. Enhver arbejder, i hvis hjerte Kristus bor, enhver, som vil åbenbare hans kærlighed for verden, er en medarbejder med Gud til menneskeheds velsignelse. Idet han fra Frelseren modtager nåde til at meddele den til andre, strømmer fra hele hans væsen den åndelige livs strøm frem. Kristus kom som den store Læge for at læge de sår, som synden har tilføjet menneskeslægten; og hans

Ånd, som virker gennem hans tjenere, meddeler syndesyge, lidende mennesker en mægtig helbredende kraft, som virker både på legeme og sjæl. „På den dag,“ siger Skriften, „skal der være en åben kilde for Davids hus og for Jerusalems indbyggere mod synd og urenhed.“ Zakarias 13,1. Vandet fra denne kilde rummer lægende egenskaber, som vil helbrede både legemlige og åndelige skrøbeligheder.“

”Fra denne kilde udspringer den mægtige flod, som ses i Ezekiels syn. ’Disse vande strømmer ud mod østlandet og løber ned i ørkenen og ud i havet; når de føres ud i havet, skal vandene blive lægt. Og det skal ske, at alt levende, som rører sig, hvor som helst floderne kommer, skal leve.... Og ved floden, på dens bred, på denne side og på hin side, skal der vokse alle slags træer til føde, hvis blade ikke skal visne, og hvis frugt ikke skal slippe op; de skal bære ny frugt hver måned, fordi deres vande udgår fra helligdommen; og deres frugt skal være til føde og deres blade til lægedom.’ Ezekiel 47:8–12.” Testimonies, bind 6, 227.

Ezekiels tempel er profetisk symbolik af højeste art, og Johannes blev i Åbenbaringen kapitel elleve befalet at måle templet, men at lade forgården ude af betragtning. Når vi gør netop dette med Ezekiels tempel, finder vi, at de to mest fremtrædende tal i templets mål repræsenterer præstedømmet. 50 alen er det mest fremtrædende tal, og det gentages 11 gange som den samlede længde af hvert portanlæg (Ezekiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 osv.). 50 bruges også om visse mur- og kammerlængder (42:7–8). Det angiver portpassagens fulde udstrækning fra den ydre til den indre tærskel.

25 alen er tydeligvis det næstmest fremtrædende mål. Det gentages 10 gange som portkompleksernes dybde og bredde (Ezekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Tilsammen danner 50 og 25 de gennemgående rektangulære mønstre på 50 gange 25 for de seks hovedporte. Denne sammenstilling af 50 og 25 dominerer den arkitektoniske beskrivelse af portene, der leder ind til de indre områder. Der findes ikke noget andet talpar, som gentages med en så systematisk hyppighed i selve tempelbygningen.

Levitterne trådte ind i aktiv tjeneste som 25-årige (4 Mosebog 8:24: „fra fem og tyve år og derover skal de gå ind for at gøre tjeneste ved arbejdet“). De tjente indtil de var 50 år (4 Mosebog 4:3, 39, 43; 8:25: „indtil de er halvtredsindstyve år gamle“). Dette giver nøjagtigt 25 års aktiv tjeneste (50 – 25 = 25).

Således afspejles den 25-årige periode for levitisk tjeneste direkte i målene på 25 gange 50 alen, som dominerer templets porte og bygningsværk—selve det sted, hvor levitterne tjente. Hovedmålene for Ezekiels tempel, det vil sige den sejrende kirkes tempel og de hundrede og fireogfyrre tusindes, er arkitektonisk indføjet i selve det tempel, hvor de skulle tjene; LIGESOM de seksogfyrre kromosomer er indbygget i selve det tempel, hvor Guds folk skal tjene. Palmoni har anbragt sin underskrift på det individuelle menneskelige tempel og på det fælles legemestempel, som skal være Hans brud.

Vi vil fortsætte disse linjer i den næste artikel.

„De, som beklæder ansvarsbærende stillinger, må ikke lade sig omvende til verdens selvhengivne, ødselagtige principper, for det har de ikke råd til; og om de end havde det, ville

Kristus-lignende principper ikke tillade det. Der er behov for mangfoldig undervisning. »Hvem vil han lære kundskab, og hvem vil han få til at forstå læren? Dem, som er vænnet fra mælken, dem, som er taget fra brystet. For bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her lidt, der lidt.« Således skal Herrens ord tålmodigt holdes frem for børnene og stadig bevares for øje for dem af forældre, som tror Guds ord. »Ja, med stammende læber og med et fremmed tungemål vil han tale til dette folk. Han, som sagde til dem: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre. Så blev Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her lidt, der lidt, for at de skulle gå bort og falde baglæns og blive knust og blive fanget i snaren og blive taget.« Hvorfor? — fordi de ikke gav agt på Herrens ord, som kom til dem.

“Dette betyder dem, som ikke har modtaget undervisning, men har næret deres egen visdom og har valgt selv at handle efter deres egne forestillinger. Herren giver disse prøven, for at de enten skal indtage deres standpunkt og følge Hans råd eller afslå og handle efter deres egne forestillinger, og da vil Herren overgive dem til det sikre resultat. På alle vore veje, i al vor tjeneste for Gud, taler Han til os: ‘Giv mig dit hjerte.’ Det er den underdanige, lærevillige ånd, som Gud ønsker. Det, som giver bønnen dens fortrin, er den kendsgerning, at den udåndes fra et kærligt, lydigt hjerte.

„Gud kræver visse ting af sit folk; hvis de siger: Jeg vil ikke overgive mit hjerte til at gøre denne ting, lader Herren dem fortsætte i deres formodede vise dømmekraft uden himmelsk visdom, indtil dette skriftsted [Esajas 28:13] bliver opfyldt. I skal ikke sige: Jeg vil følge Herrens ledelse til et vist punkt, som stemmer overens med min dømmekraft, og derpå holde fast ved jeres egne forestillinger og nægte at blive formet efter Herrens billede. Lad spørgsmålet blive stillet: Er dette Herrens vilje? ikke: Er dette —s mening eller dømmekraft?“ Testimonies to Ministers, 419.